

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **G. P.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-72938-7/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2018, č. j. 29 A 212/2016 - 67,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 10. 2016, č. j. MV-72938-7/SO-2015, zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí ze dne 24. 3. 2015, č. j. OAM-17423-24/DP-2014, kterým Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Podle žalované bylo v rámci správního řízení jednoznačně prokázáno, že žalobkyně neplní účel pobytu, kterým je vykonávání funkce jednatele ve společnosti ARDEU MAX, s. r. o. Žalovaná nadto dospěla k závěru, že se žalobkyně na území České republiky dopouštěla nelegální práce, a proto Ministerstvo vnitra správně zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[2] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 10. 2018, č. j. 29 A 212/2016 - 67, zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány své závěry dovodily z výslechu

žalobkyně, jakkoliv uváděly, že využily i další důkazy. Podle krajského soudu správní orgány nepostupovaly v souladu se zákonem a dospěly k nesprávným závěrům, neboť z výpovědi žalobkyně nelze učinit jednoznačný závěr, že neplnila účel pobytu, kterým bylo podnikání - účast v právnické osobě. Vzhledem ke skutečnosti, že za společnost ARDEU MAX s. r. o. mohou jednat celkem čtyři jednatelé, nelze z výpovědi žalobkyně, která uvedla, že většinu činností jakožto jednatel vykonává její manžel, učinit závěr, že žalobkyně neplní účel pobytu. Podle krajského soudu skutečnosti plynoucí z výpovědi žalobkyně mnohem více svědčí závěru o dělbě činností mezi žalobkyní a jejím manželem, než tomu, že jednatelství žalobkyně mělo čistě formální povahu. Správní orgány přitom nepřihlédly k všem skutečnostem plynoucím ze spisové dokumentace, čímž se dopustily vad řízení, které měly za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgány řádně nevyhodnotily ani skutečnosti zjištěné v souvislosti s nelegální prací žalobkyně. Nezabývaly se dostatečně závažností pochybení žalobkyně s přihlédnutím k tomu, že je jednatelkou ve společnosti věnující se hostinské činnosti, ani nezjistily, že by žalobkyně kromě odměny za práci jednatele získávala další odměnu. Doposud zjištěné okolnosti neumožňují dospět k závěru, že jednání žalobkyně způsobovalo vznik jiné závažné překážky bránící prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Krajský soud se neztotožnil ani se závěrem, že je napadené rozhodnutí přiměřené ve svých dopadech na život žalobkyně. Odmítl přitom názor, že pokud bude nucena opustit Českou republika celá rodina žalobkyně, nebude nijak narušeno právo na rodinný život. Správní orgány přitom nijak nevypořádaly skutečnost, že rodina žalobkyně je na území České republiky integrována. Podle krajského soudu bylo namístě, aby správní orgány důsledněji posoudily přiměřenost rozhodnutí, a to ve vztahu k závažnosti jednání žalobkyně, o jejíž skutečné společenské škodlivosti existují pochybnosti.

II. Kasační stížnost

[3] Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní namítla, že výslech provedený Ministerstvem vnitra osvědčil, že je žalobkyně zapsána jako jednatelka společnosti ARDEU MAX, s. r. o. pouze formálně a žádné obchodní vedení nevykonává. Ministerstvo vnitra přitom správně žalobkyni neprodloužilo povolení k dlouhodobému pobytu, neboť ta minimálně od 1. 2. 2012 vykonávala na území České republiky nelegální práci, a tudíž je zde dána jiná závažná překážka pobytu. Závěr o nelegálním výkonu práce stěžovatelka dovodila ze samotného popisu běžného pracovního dne žalobkyně. Podle stěžovatelky přitom žádný právní předpis nevylučuje, aby žalobkyně současně s výkonem funkce jednatelky byla v rámci společnosti zaměstnána, nicméně musí v takovém případě disponovat povolením k zaměstnání. Pochybení žalobkyně přitom bylo jednoznačně opřeno o skutečnosti zjištěné v souladu se zákonem. Stěžovatelka odmítla názor krajského soudu, že se jednalo o pochybení málo intenzivní. Doplnila přitom, že byla oprávněna si učinit sama úsudek o tom, zda se žalobkyně dopouští výkonu nelegální práce. Připomněla, že pobytová oprávnění nezletilých dětí jsou úzce vázána na pobytové oprávnění jejich rodičů. Podle stěžovatelky bylo primárně na žalobkyni, aby v souvislosti s namítanou nepřiměřeností zásahu do rodinného života poukázala již během správního řízení na konkrétní skutečnosti či důkazy na podporu jejího stanoviska, což však neučinila. Stěžovatelka proto navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatelka podala z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]*asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*" Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z obsahu správních rozhodnutí vyplývá, že klíčovým důkazem pro závěry správních orgánů byly informace, které Ministerstvo vnitra zjistilo z výpovědí žalobkyně ze dne 10. 7. 2014. Nejvyšší správní soud v dané souvislosti ve shodě s krajským soudem uvádí, že po přezkoumání správního spisu a zejména uvedeného stěžejního důkazu dospěl k závěru, podle něhož správní orgány nepostupovaly podle zákona a dospěly k nesprávným úsudkům.

[9] Podle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*ministerstvo vnitra neprodlouží cizinci dlouhodobý pobyt, jestliže neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen*." Nejvyšší správní soud v rozsudku dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 - 29, uvedl, že smyslem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je zajištění dalšího legálního pobytu cizince na území České republiky, a to při pokračování účelu, pro který mu bylo pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán proto musí při posuzování žádosti o prodloužení tohoto pobytu přihlížet k tomu, zda cizinec tento jím deklarovaný účel náležitě využívá.

[10] Zároveň je nezbytné, aby deklarovaný účel byl naplňován faktickou činností a nikoliv pouze formálně. Je-li tímto účelem například podnikání, nepostačí samotná skutečnost, že cizinec figuruje v obchodním rejstříku; podnikatelská činnost musí být aspoň převážně vykonávána (k tomu se obdobně vyjadřuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81).

[11] Nejvyšší správní soud v dané věci dospěl k závěru, že správní orgány chybně vyhodnotily výslech žalobkyně, jestliže nepřihlédly i ke skutečnostem nasvědčujícím tomu, že žalobkyně plní předpokládaný účel pobytu. Žalobkyně sice uvedla, že funkci „hlavního" jednatele společnosti ARDEU MAX, s. r. o. vykonává převážně její manžel. Zároveň však konkrétně vysvětlila, jakým způsobem se podílí na činnosti společnosti, a rovněž uvedla, že mají s manželem ve společnosti rozdělené „role". Žalobkyně přitom

tvrdila, že jí nikdo nedává v souvislosti s výkonem funkce pokyny a že v situaci, kdy manžel nemůže zařizovat záležitosti spojené s chodem společnosti, dochází i na finanční úřad, případně v sídle společnosti vyzvedává dopisy. Z jejího výslechu rovněž vyplynulo, že je oprávněna podepisovat smlouvy (a podepisovala i smlouvu se společností Pepsi), avšak pravidelně to nedělá, jelikož tyto věci obstarává primárně její manžel. Výpis z obchodního rejstříku přitom potvrzuje, že každý z jednatelů je skutečně oprávněn rozhodovat samostatně. Žalobkyně rovněž uvedla, že může disponovat s penězi společnosti, předestřela přitom, jakým způsobem si mezi společníky dělí zisk, resp. jaký byl zisk v roce 2013, jaký je základní kapitál společnosti a kde je její sídlo.

[12] Nejvyšší správní soud v dané souvislosti konstatuje, že společnost s ručením omezeným jakožto obchodní korporace je subjektem soukromého práva a její konkrétní organizační nastavení je tudíž primárně záležitostí autonomie vůle jejích společníků. Proto nelze oprávněně požadovat, aby všichni čtyři jednatelé, resp. žalobkyně a její manžel, vykonávali své funkce ve zcela stejném rozsahu. Nelze proto bez dalšího učinit závěr, že je účast žalobkyně v dané společnosti ryze formální jen z toho důvodu, že nevykonává v souvislosti s vedením společnosti srovnatelný rozsah činností jako její manžel. Správní orgány zcela přehlédly, že se žalobkyně podílí na chodu společnosti zejména svým aktivním (fyzickým) zapojením do primární činnosti společnosti samé, kterou je hostinská činnost. Žalobkyně totiž uvedla, že připravuje občerstvení, obstarává nákupy a sama také v „okénku s občerstvením“ prodává. Za situace, kdy je žalobkyně jednak společníkem dané společnosti a jednak i jejím jednatelem, není nijak nepředstavitelné, že se bude aktivně podílet přímo na výkonu hlavní činnosti společnosti samé, neboť má, jakožto společník společnosti ARDEU MAX, s. r. o. na řádném výkonu těchto činností legitimní zájem. Lze sice připustit, že s jednatelstvím ve společnosti s ručením omezeným bývá pravidelně spojováno zejména obchodní vedení společnosti samotné, podle Nejvyššího správního soudu však nelze shledat jako protizákonné, aby se jeden z jednatelů aktivně zapojil napřímo do činnosti společnosti a druhý jednatel se naopak věnoval především obchodnímu řízení společnosti, resp. styku s obchodními partnery či orgány veřejné správy. Tyto otázky totiž souvisí primárně s autonomií vůle společníků dané společnosti, a pokud se pohybují v rámci zákonných mezí, není úkolem správních orgánů takové rozdělení úkolů, resp. rozdělení činností jednotlivých jednatelů, zpochybňovat.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že správní orgány posoudily formalisticky vyjádření žalobkyně, že je ve společnosti zaměstnaná a že s ní má uzavřenou smlouvu. Žalobkyně totiž Ministerstvu vnitra v dané souvislosti předložila jako doklad Dohodu o odměně podle Smlouvy o pověření a výkonu funkce jednatele. Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalobkyně, jakožto právní laik a navíc cizinka, nezáměrně zaměňuje pojem „zaměstnání“ a „výkon funkce jednatele společnosti.“ I přesto správní orgány na základě této části výpovědi dospěly k závěru, že žalobkyně porušila zákaz výkonu nelegální práce, kdy měla pro společnost ARDEU MAX, s. r. o. vykonávat závislou činnost, aniž by k tomu měla příslušné oprávnění. Jestliže žalobkyně vedle povinností jednatele vykonávala dle aktuální potřeby i práci, která je předmětem činnosti této společnosti, tedy připravovala jídlo a obsluhovala zákazníky při prodeji přes okénko, nemohlo se podle Nejvyššího správního soudu jednat o výkon nelegální práce. Správní orgány měly naopak přihlédnout k tomu, že žalobkyně vykonává funkci jednatele ve společnosti, která se

zabývá hostinskou činností. Správní orgány nadto v průběhu dokazování nijak neprokázaly, že by žalobkyně kromě odměny za práci jednatele (jakkoliv je tato odměna v podkladech žádosti nesprávně označena za mzdu) pobírala v relevantní době další odměnu, resp. že by existovaly jiné důkazy svědčící závěru o nelegálním výkonu závislé práce.

[14] Za situace, kdy správní orgány dostatečně neprokázaly, že by se žalobkyně dopouštěla nelegálního výkonu práce, není z povahy věci možné uvažovat ani o vzniku jiné závažné překážky pobytu. V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud shromážděné podklady řízení neosvědčují závěr, že by se žalobkyně dopouštěla nelegálního výkonu práce, nemůže obstát ani hodnocení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného života žalobkyně, neboť zamítnutí žádosti v daném případě vůbec nebylo namístě.

IV. Závěr

[15] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[16] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalobkyni pak v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu